

történetet beállítja Isten ígéretének és kijelentésének ama nagy történetébe, mely Ábrahámmal kezdődött, s mely arról szól: hogyan jön maga Isten az emberhez. Jézus is jött az elveszett világba, hogy megtartsa azt. A Zákeus örömeinek és megnyilatkozásának egyedüli oka e megtartás felismerése. Örvend, mert ő is beletartozik ebbe az isteni történetbe. Te is beletartozol ebbe a történetbe, rád is esett ebből a fényből és amire ennek hatása alatt elhatározod magadat, az a mennyei fénynek visszfénye. Jól értsük meg tehát, a fénytől van a visszfény és nem a visszfénytől a fény. Isten tette ösztönöz téged tette és nem fordítva.

Ez a mi reménységünk, amikor arra gondolunk, hogy mássá leszünk. Van Isten és kell lennie változásnak. Ő az — és nem mi — aki újjá teremt mindent. Ő az, aki minket is újjá akar teremteni. Ez újjáteremtésnek a kezdete a mi számunkra Istennek a hozzánk érkezése az evangélium szavában. Arról van szó és attól függ minden, hogy magunkhoz engedjük ezt a szót, hogy higgyünk a bűnbánat és megbocsátás szavában, hogy rongyosokká és meztelenekké legyünk előtte, hogy felöltöztethessen bennünket. Ez ennek a világnak a reménysége. Ha ez megtörténik, akkor történik valami új a nap alatt, különben soha. Akkor megváltozik valami abban az irányban, amire vágyik a szívünk, akkor felszabadulunk a világ-, a hatalom- és a mammonszellem kötelékéből. Nyissuk meg hát szívünket, s kérjük Istent, hogy minél többször és minél hatalmasabban beszéljen hozzánk, hogy csakugyan valóban történjék valami.

Mit cselekedjünk ?

Monda neki Jézus: ... aki engem látott, látta az Atyát." (Ján. 14, 9 v.)

Milyen gyakran beszéltünk arról a nagy tanácsstalanságról és vágyról, mely a mi egész világunkat és minden időnkét lefoglalja. Talán alig akad valaki, akít ez a tanácsstalanság és vágy ne érintett és meg ne indított volna. Egészen mások vagyunk, mint apáink, abban, hogy valami csudálatos nyugtalanságot érzünk magunkban és magunk körül, amit semmiféle eszközzel nem lehet elenyésztetni, sőt állandóan nő és hullámzik az, mint valami hatalmas áradat. Érezzük, hogy sok minden, nagyon sok minden, talán minden, amit eddig gondoltunk és tettünk, egy cseppet sem segítenek előre és legkevésbé szabadítanak meg abból a zavarból, bajból, nyugtalanságból és bizonytalanságból, melyek között szenvedünk. Mi azonban kiemelkedően vágyunk valami olyan új gondolat és tett felé, amely valóban szabadulást hozna számunkra. Érezzük, hogy a mi erőnk és a mi bölcsességünk a vége felé jár és valami új kezdetnek kell bekövetkeznie. Elégedetlenek vagyunk mindennel, ami történt és ami naponként történik. Mint valami földalatti erőmorajlás, járja át ez a nyugtalanság és vágy életünk minden napját és indítja meg az ember bensőjét és eszköztartja meg a dolgok és viszonyok külső képét. Mutakozik ez a morajlás mint társadalmi mozgalom, mert azt szeretné, hogy új és testvéresebb alapja legyen az ember emberhez való viszonyának. Fellép mint új és egészséges vezetőgondolat az ifjúság nevelésében; előtér valamilyen új világszemléletben, de akármilyen formában mutakozzék is ez a titkos morajlás, hiszen az az általános megrázkódtatás, ami érte a világot és az embert a háborúban és ami éri naponként az élet és világ rendkívüli eseményeiben. Ott morajlik ez az erő az egyházban is és arra indítja, hogy keresse az új lelket, bírkózzék az új